

John Grisham'ın Diğer Kitapları

Boyalı Ev
Çınarlı Yol
Dalavere
Davacı
Davet
Hesaplaşma
İtiraf
Jüri
Kardeşler
Maden (Gray Mountain)
Muhbir
Müşteri
Pelikan Dosyası
Sakin Cennet
Son Jüri Üyesi
Şirket
Temyiz

Theodore Boone: Kaçırılan Kız
Theodore Boone: Sanık

Kurgu Dışı
Masum Adam

John Grisham

ADALET PEŞİNDE

Türkçesi
Füsun Doruker

Remzi Kitabevi

“Temize çıkarıcı”
James Molloskey’e...

ADALET PEŞİNDE / John Grisham
Özgün adı: *The Guardians*

© Belfry Holdings, Inc., 2019
Türkçe yayın hakları © Remzi Kitabevi, 2019
Yayın hakları, Akcalı Telif Hakları Ajansı
aracılığıyla satın alınmıştır.

Her hakkı saklıdır.
Bu yapıtın aynen ya da özet olarak
hiçbir bölümü, telif hakkı sahibinin
yazılı izni alınmadan kullanılamaz.

Yayına hazırlayan: Çağlayan Erendag Onar
Düzeltili: Öner Ciravoğlu
Kapak görseli: shutterstock / Media Whalestock
Kapak düzeni: Emrah Apaydın

ISBN 978-975-14-1982-8

BİRİNCİ BASIM: Aralık 2020

Kitabın basımı 3000 adet olarak yapılmıştır.

Remzi Kitabevi A.Ş., Akmerkez E3-14, 34337 Etiler-İstanbul
Sertifika no: 10705

Tel (212) 282 2080 Faks (212) 282 2090
www.remzi.com.tr post@remzi.com.tr

Baskı ve cilt: Seçil Ofset, 100. Yıl Mah. Matbaacılar Sitesi
4. Cad. No: 77 Bağcılar-İstanbul
Sertifika no: 44903 / Tel (212) 629 0615

1

Duke Russell tutuklandığı akıl almaz suçları aslında işlemediği ama yine de bu suçlar nedeniyle bir saat kırk beş dakika sonra idam edilecekti. Böylesine dehşet verici gecelerde hep olduğu gibi son saat yaklaşırken zaman daha hızlı geçiyor. Başka eyaletlerde bu geri sayımın ıstırabını iki kez çektim. Bir tanesinde döngü tamamlandı ve adamım son sözlerini söyledi. Diğeri, mucize bir sonla kurtuldu.

Saatler geçsin bakalım, en azından bu gece olmayacak. Alabama eyaletini yönetenler belki bir gün Duke'un koluna iğneyi batırmadan önce son yemeğini yedirmeyi başaracaklar ama bu gece değil. Yalnızca dokuz yıldır idam için sırasını bekliyor. Bu eyalette ortalama on beş yıl beklenir. Yirmi yıl beklenmesi de olağandışı değildir. Atlanta kentinin 11. Gezici Mahkemesi'nde bir temyiz başvurusu dolanıp duruyor ve bir saat içinde en doğru hukuk kâtibinin masasına gelirse, idam durdurulacak. Duke tek kişilik hücrelerine, öleceği günü beklemek üzere, yaşamaya gönderilecek.

Son dört yıldır benim müvekkilim. Savunma ekibinde binlerce saat para almadan çalışmış dev bir Chicago hukuk bürosu ve Birmingham'dan kırk tarakta bezi olan bir idam-karşıtı grup var. Dört yıl önce onun masum olduğuna inandım ve sözcü olarak ekibe katıldım. Şu anda elimde olan beş dava da en azından benim fikrime göre hukuka aykırı mahkûmiyetler içeriyor.

Bir müvekkilimin idamını izledim. Hâlâ da masum olduğuna inanıyorum. Ama zamanında kanıtlayamadım. Bir idam yeterli.

Bugün üçüncü kez Alabama'nın ölüm hücreleri koridorunun ön kapıyı denetleyen metal dedektörüne ve çatık kaşlı iki nöbetçisine yaklaşıyorum. Elinde belge dosyası tutan bir nöbetçi sanki iki

saat önceki ziyaretimden bu yana adımları unutmuş gibi bana bakıyor.

“Post, Cullen Post,” diyorum dangalak herife. “Duke Russell için geldim.”

Adeta yaşamsal bilgi içeriyormuş gibi elindeki belgeye bakıyor, aradığını buluyor ve yürüyen bantın üzerindeki plastik sepete işaret ediyor. Daha önce yaptığım gibi cep telefonumu ve evrak çantamı sepete yerleştiriyorum.

“Saat ve kemer?” diye soruyorum ukalaca.

“Hayır,” diyor nöbetçi zorlanarak. Dedektörden geçiyorum ve bir kez daha masumiyeti kanıtlayacak silahsız bir avukat olarak ölüm hücreleri koridoruna giriyorum. Telefonumla çantamı alıp öteki nöbetçinin ardından demir parmaklıkları kapıya doğru yürüyorum. Nöbetçi başıyla işaret ediyor, şalterler tıkırıyor. Demir parmaklık aralanıyor ve başka bir koridordan bu sefil binanın derinliklerine doğru yürüyoruz. Bir köşeyi dönünce birkaç adam penceresiz bir çelik kapının önünde bekliyor. Dört tanesi üniformalı. İki sivil giysili. Sivil giysililerden biri hapisane müdürü.

Ciddi bir yüzle bana bakıyor ve yaklaşıyor “Bir dakikan var mı?”

“Fazla zamanım yok,” diye yanıtlıyorum. Özel konuşmak için gruptan uzaklaşıyoruz. Kötü bir adam değil, yalnızca görevini yapıyor, üstelik bu işte yeni olduğundan daha önce hiçbir idamın infazında bulunmamış. Aynı zamanda, düşman sayıldığından benden istediğini elde edemeyecek.

Arkadaşmış gibi birbirimize yaklaşıyoruz ve fısıldayarak soruyor, “Nasıl görünüyor?”

Durumu değerlendirir gibi çevreme bakıyorum ve “Şeyyy, bilmiyorum. Bana idam gibi görünüyor,” diyorum.

“Hadi ama Post. Bizim avukatlar olmaz diyorlar.”

“Sizin avukatlar aptal. Bu konuşmayı daha önce yapmıştık.”

“Hadi ama Post. Şu anda durum nedir?”

“Yüzde elli-yüzde elli,” diye yalan söylüyorum.

Bu yanıt onu şaşırtıyor. Ne diyeceğini bilemiyor. “Müvekkilimi görmek istiyorum,” diyorum.

“Elbette,” diyor daha yüksek sesle, biraz ylgınca. Benimle iş-birliği yapar gibi görünmek istemediğinden, hızla yanımdan uzaklaşıyor. Nöbetçilerden biri kapıyı açarken diğerleri geri çekiliyor.

Ölüm hücrelerinde Duke gözleri kapalı yatıyor. Biraz eğlensin diye, kurallar istediğini izlemesi için ona küçük bir televizyon verilmesine izin veriyor. Televizyonun sesi kapalı ve ekranda batıdaki orman yangınları görülüyor, Duke’un geri sayımı ulusal kanallarda büyük bir haber değil. İdam yaklaşınca her ölüm eyaletinin olabildiğince fazla drama yaratmak için kendine özgü aptalca âdetleri var. Burada yakın aile üyeleriyle koskocaman bir odada yüz yüze ziyarete izin veriliyor. Saat 22:00’de mahkûmu İdam Odası’nın yanındaki Ölüm Odası’na götürüyorlar. Bir rahip ile bir avukattan başka kimsenin yanında kalmasına izin vermiyorlar. Son yemeği saat 22:30’da servis ediliyor ve alkol dışında her şeyi sipariş edebiliyor.

“Nasılınsın?” diyorum, Duke gülümseyerek doğrulurken.

“Hiç bu kadar iyi olmamıştım. Haber var mı?”

“Henüz yok ama ben hâlâ iyimserim. Her an bir şeyler duyabiliriz.”

Otuz sekiz yaşında beyaz bir erkek olan Duke tecavüz ve cinayetten tutuklanmadan önce sicilinde yalnızca iki kez alkollü araba kullanma ve birkaç aşırı hız cezası vardı ancak hiç şiddet olayı yoktu. Gençliğinde parti çocuğuydu, sorunlar çıkarırdı ama dokuz yıl tek kişilik hücrede geçince, epey sakinleşti. Benim görevim onu özgürleştirmek ama şu anda çılğın bir düş gibi geliyor.

Uzaktan kumandayı alıp bir Birmingham kanalına çeviriyorum ama sesini açmıyorum.

“Kendine fazla güveniyor gibisin,” diyor.

“Olabilir. İğneyi yiyecek olan ben değilim.”

“Komik bir adamsın Post.”

“Gevşe biraz Duke.”

“Gevşemek mi?” Ayaklarımı yere uzatıp tekrar gülümsüyor. Bu koşullar altında gerçekten gevşemiş gibi görünüyor. “Lucky Skelton’ı anımsıyor musun?” diye soruyor gülerek.

“Hayır.”

“Sonunda beş yıl önce onu idam ettiler ama son yemeğini üç kez servis ettiler. Üç kez suya itilmeden önce iskele tahtasından yürüdü. Sosisli pizza ve kirazlı kola istemişti.”

“Ya sen ne ismarladın?”

“Biftek, patates kızartması ve altı kutu bira.”

“Biralardan geleceğini sanmam.”

“Beni buradan çıkaracak mısın Post?”

“Bu gece değil ama çalışıyorum.”

“Eğer çıkarsam doğruca bir bara gideceğim ve sızana kadar soğuk bira içeceğim.”

“Ben de seninle gelirim. İşte Vali!”

Vali ekranda görününce televizyonun sesini açıyorum.

Kameraların parlak ışıklarının altında, mikrofonların karşısında duruyor. Koyu renk takım elbise, şal desenli kravat, beyaz gömlek, boyalı saçlarının her teli dikkatle jölelenmiş. Canlı kampanya reklamı gibi. Yeterince sıkıntılı konuşmaya başlıyor, “Bay Russell’in dosyasını dikkatle gözden geçirdim ve araştırmacılarımla enine boyuna tartıştım. Ayrıca Bay Russell’in işlediği suçların kurbanı olan Emily Broone’un ailesiyle görüştim. Aile özel af fikrine tümüyle karşı çıkıyor. Bu davanın tüm yönlerini düşünüp infazın yapılmasına karar verdim. Mahkeme kararı onaylanacak ve idam infaz edilecek. Kamuoyu konuştu. Bay Russell için özel af çıkarılmayacak.” Konuşmayı elinden geldiğince dramatik bir ifadeyle yapıyor, ardından selam veriyor ve büyük gösterisini bitirip kameralardan uzaklaşıyor. Üç gün önce benimle on beş dakikalık ‘özel’ bir görüşme yapmış ve sonra bu ‘özel’ görüşmeyi en sevdiği habercilerle paylaşmıştı.

Eğer dosyayı dikkatle okumuş olsaydı, Duke Russell’in on bir yıl önce Emily Broone’a tecavüz edilmesi ve öldürülmesiyle hiçbir ilgisi olmadığını bilirdi. Televizyonun sesini kapatıyorum ve “Hiç şaşırtıcı değil,” diyorum.

“Hiçbir mahkûmu affetmiş mi?” diye soruyor Duke.

“Elbette hayır.”

Kapı sertçe vuruluyor ve ardına kadar açılıyor. İçeri giren iki nöbetçiden biri mahkûmun son yemeğinin bulunduğu tekerlekli

servis masasını itiyor. Servis masasını bırakıp gözden kayboluyorlar. Duke biftek, patates kızartması ve oldukça ince çikolatalı pasta dilimine bakıp, “Bira yok,” diyor.

“Buzlu çayın keyfini çıkar.”

Yatağın kenarına oturup yemeğe başlıyor. Yemeğin kokusu harika ve birdenbire son yirmi dört saattir hiçbir şey yemediğimi anımsıyorum. “Patates ister misin?” diye soruyor.

“Hayır teşekkürler.”

“Hepsini yiyemem. Her nedense pek iştahım yok.”

“Annen nasıldı?”

Ağzına koca bir biftek parçası tıkip ağır ağır çiğniyor. “Tahmin edeceğin gibi pek iyi değildi. Gözyaşlarına boğuldu. Bayağı berbat-tı.”

Cebimdeki telefon titreyince hızla alıyorum. Arayanın adını görünce “İşte bu,” diyorum. Duke’a gülümseyip alo diyorum. 11. Gezici Mahkeme’nin çok yakından tanıdığım hukuk danışmanı, Duke Russell’in adil yargılanıp yargılanmadığını saptamak için daha fazla zamana gerek duyulduğundan, idamın ertelenmesi kararını yargıcın imzaladığını bildiriyor. Erteleme kararının açıklanıp açıklanmayacağını soruyorum ve derhal açıklanacağını söylüyor.

Müvekkilime bakıp, “Erteleme var. Bu gece iğne yok. Şu bifteği bitirmen ne kadar sürer?” diye soruyorum.

“Beş dakika,” diyor geniş bir gülümsemeyle eti keserken.

“Bana on dakika verir misin?” diye soruyorum danışmana. “Müvekkilim son yemeğini bitirmek istiyor.” Karşılıklı pazarlık yapıyoruz ve yedi dakikada anlaşıyoruz. Ona teşekkür edip telefonu kapatarak başka bir numara tuşluyorum. “Hızlı ye,” diyorum. Duke’un iştahı birden açılıyor ve yem kabının önündeki domuz gibi mutlu oluyor.

Duke’un haksız yere mahkûm edilmesinin mimarı Chad Falwright adlı bir kasaba savcısı ve şu anda hapishanenin bir kilometre uzaktaki yönetim binasında oturmuş meslek yaşamının en gu-rur verici dakikasını yaşamaya hazırlanıyor. Saat 23:30’da yanın-da Broone ailesi, yöre şerifi ile birlikte hapishanenin bir aracına bineceğini, ölüm hücresi binasındaki büyük penceresinin perdesi

kapalı küçük bir odaya gideceğini düşünüyor. Orada yerini alınca Duke'un kollarında iğnelerle bir sedyeye bağlanacağını ve dramatik bir hareketle perdenin açılacağını aklından geçiriyor.

Bir savcı için sorumlu olduğu bir idama tanık olmaktan daha büyük bir başarı duygusu yoktur.

Ama Chad bu heyecanı yaşayamayacak. Numarasını tuşluyorum ve derhal açıyor. "Ben Post," diyorum. "Burada ölüm hücre-sindeyim. Sana kötü bir haberim var. 11. Gezici Mahkeme şimdi erteleme bildirdi. Kuyruğunu bacaklarının arasına kısıtıp Verona'a geri döneceksin gibi görünüyor."

Kekeleyerek "Neler oluyor?" demeyi başarıyor sonunda.

"Beni duydun Chad. Senin düzmece suçlaman çözülüyor ve Duke'un kafasına bundan daha fazla yaklaşamayacaksın ve şu anda çok fazla yaklaşmış olduğunu da söylemeliyim. 11. Gezici Mahkeme'nin adil yargılama konusunda bazı kuşkuları var ve dosyayı geri gönderiyor. Her şey bitti Chad. Gururlanacağın dakikayı mahvettiğim için üzgünüm."

"Bu bir şaka mı Post?"

"Oh elbette. Burada, ölüm hücresinde kahkahadan başka bir şey yok zaten. Bütün gün habercilerle konuşurken çok eğlendin, şimdi biraz da bununla eğlen." Bu heriften ne kadar tiksindiğini söylesem azdır.

Konuşmayı sonlandırıp yemeğini tıkıyan Duke'a bakıyorum. "Annemi arayabilir miyim?" diye soruyor lokmasını yutmadan.

"Hayır. Burada yalnızca avukatlar telefon edebilir ama derhal öğrenecektir. Çabuk ol." Buzlu çayla yemeğini yutup çikolatalı pastaya saldırıyor. Uzaktan kumandayı alıp sesi açıyorum. Duke tabağını sıyrırken soluk soluğa kalmış bir haberci hapishane avlusunda ortaya çıkıyor ve kekeleyerek erteleme kararının alındığını bildiriyor. Şaşkın ve akli karışmış gibi görünüyor ve çevresinde de karmaşa hüküm sürüyor.

Birkaç saniye sonra kapı vuruluyor ve hapishane müdürü içeri giriyor. Televizyonu görünce, "Sanırım haberi aldınız?" diyor.

"Haklısın müdür bey, partini berbat ettiğim için üzgünüm. Adamlarına rahatlamalarını söyle ve lütfen bana arabayı çağır."

Duke ağzını gömleğinin koluna siliyor ve gülmeye başlıyor. “Bu kadar üzgün durma müdür.”

“Yoo, aslında rahatladım,” diyor ama gerçek açıkça görülüyor. O da bütün gün habercilerle konuşup sahnede olmanın tadını çıkarmıştı. Ne var ki heyecanlı koşusu yarıda kalıp kale çizgisinde topu düşürünce bitmişti.

“Ben gidiyorum” diyerek Duke’un elini sıkıyorum.

“Teşekkürler Post.”

“Seni ararım,” diyerek kapıya yöneliyorum ve müdüre “Lütfen Vali’ye selamlarımı söyleyin,” diyorum.

Nöbetçiler eşliğinde dışarı çıkınca, serin hava canlandırıyor. Bir nöbetçi beni birkaç metre ötedeki işaretsiz hapisane aracına götürüyor ve binince kapıyı kapatıyor. “Ön kapıya,” diyorum sürücüye.

Holman Ceza İnfaz Kurumu’nun geniş arazisinde giderken, yorgunluk ve açlık başıma vuruyor. Ve rahatlama. Gözlerimi kapatıp derin bir soluk alıyorum ve Duke’un bir gün daha yaşayacağı mucizesini sindiriyorum. Özgür kalmasını sağlamak ise başka bir mucize gerektiriyor.

Yalnızca burayı yönetenlerin bildiği bir nedenle son beş saattir sanki öfkeli mahkûmlar Bastille benzeri bir baskın düzenleyip Duke’u ölüm hücrelerinden çıkaracaklarmış gibi hapisane tecrit altında. Şimdi tecrit gevşiyor; heyecan sona eriyor. Düzeni korumak için getirilen güvenlik güçleri geri gidiyor ve ben buradan çıkmak istiyorum. Arabamı televizyon kameralarının araç gereçlerini toplayıp evlerine gitmeye hazırlandıkları ön kapının yanındaki küçük alana park etmiştim. Ford cipime biniyor ve aceleyle uzaklaşıyorum. Otoyolda üç kilometre gidip telefon etmek için kapalı bir dükkânın önünde duruyorum.

Adamın adı Mark Carter. Otuz üç yaşında, beyaz erkek. Verona’dan on beş kilometre uzaktaki Bayliss kasabasında kiralık bir evde yaşıyor. Dosyamda evinin, kamyonetinin ve şu anda birlikte yaşadığı kız arkadaşının fotoğrafları var. Carter, on bir yıl önce Emily Broone’a tecavüz edip öldürmüştü ve artık benim yapacağım tek şey bunu kanıtlamak olacak.

Kullan-at telefonu çıkarıp, cep telefonunun aslında bilmemem gereken numarasını tuşluyorum ve beş kez çaldıktan sonra açılıyor. “Alo.”

“Mark Carter mı?”

“Kim arıyor?”

“Sen beni tanıımıyorsun Carter ama ben hapishaneden arıyorum. Duke Russell’in idamı ertelendi yani davanın henüz kapanmadığını üzümlere bildiriyorum. Televizyon izliyor musun?”

“Kimsiniz?”

“Şu anda televizyon izlediğinden eminim Carter. Orada şişko kıçının üstünde oturmuş şişko sevgilinle birlikte kendi işlediğin suçun cezası olarak eyaletin Duke’u öldürmesi için dua ediyorsun. Kendi suçun için onun ölmesini izlemeye hevesli olduğuna göre sen pisliğin tekisin Carter. Ne kadar korkaksın.”

“Bunları suratıma söyle.”

“Ah, elbette söyleyeceğim Carter, bir duruşma salonunda. Kanıtları bulacağım ve çok geçmeden Duke serbest kalacak. Onun yerini sen alacaksın. Sana geliyorum Carter.”

Başka bir şey söylemesine fırsat vermeden telefonu kapatıyorum.

Benzin en ucuz motellerden bile daha ucuz olduğundan, karanlık saatlerde, ıssız yollarda araba sürmeye alışkınım. San-ki köşenin ardında beni bekleyen uzun bir kış uykusu varmış gibi, yine kendime daha sonra uyuyacağımı söylüyorum. Aslında sık sık kestiriyorum ama çok seyrek uyuyorum. Bu durum değişmeyecek gibi görünüyor. Tecavüzcüler ve katiller özgürce dolaşırken, hapis-hanelerde çürüyen masum insanların yükünü ben omuzladım.

Chad Falwright'ın tanık kürsüsüne getirdiği iki fiyakalı ve düz-mece uzmanın, yarısı zar zor okuyan jüri üyelerini yanlış yönlendirmeyle, çoğunluğu beyaz çiftçi olan geri kalmış bir taşra kasabasında Duke Russell suçlu bulunmuştu. Birinci uzman Wyoming'deki küçük bir kasabadan emekli bir diş hekimiydi. Verona, Alabama'ya nasıl yolu düştüğü ise ayrı bir hikâye... Gayet otoriter havasıyla, iyi bir takım elbiseyle ve etkileyici kelime dağarcığıyla Emily Broone'un kolundaki üç sıyrığın Duke'un dişlemesiyle oluştuğunu söylemişti. Bu soytarı ülkenin dört bir yanında dolgun bir ücret karşılığında savcılık adına tanıklık yaparak para kazanıyor ve çarpık zihninde tecavüzcü, kurbanın üzerinde iz bırakacak kadar sert ısırmadığı sürece, tecavüzün şiddet içeren bir suç olmadığını düşünüyor.

Böylesine dayanaksız ve saçma bir kuram çapraz sorguda boşa çıkarılmalydı ama Duke'un avukatı ya sarhoştu ya da uyuyordu.

İkinci tanık, eyaletin adli tıp laboratuvarında çalışan birisiydi. Uzmanlık alanı saç kılı analiziydi. Emily'nin bedeninde yedi tane kasık kılı bulunmuştu ve bu adam bunların Duke'a ait olduğu konusunda jüriyi ikna etmişti. Oysa kıllar Duke'a ait değildi. Herhalde Mark Carter'ındı ama henüz bunu bilmiyoruz. Araştırma-

yı sürdüren yerel hödükler, kaybolduğu gece Emily ile birlikte görülen son kişi olmasına karşın Carter’la pek yakından ilgilenmemişlerdi.

Daha gelişkin yargı yetkisi alanlarında ısıruk izleri ve saç analizlerine kuşkuyla bakılır. Her ikisi de savunma ve masumiyet avukatları arasında alaycılıkla ‘sahte bilim’ olarak bilinen acınası ve sürekli değişen bilgi alanına aittir. Kim bilir kaç masum insan niteliksiz uzmanlar ve onların dayanaksız suç kuramları yüzünden yıllarca hapis yatmaktadır.

Herhangi bir değeri olan bir savunma avukatı çapraz sorguda şu iki uzmanla hoş zaman geçirebilirdi ama Duke’un avukatı eyaletin ona ödediği üç bin doları hak etmiyordu. Gerçekten de beş para etmezdi. Ağır ceza deneyimi çok azdı, dava süresince alkol kokuyordu, acınacak derecede hazırlıksızdı, müvekkilinin suçlu olduğuna inanıyordu. Davadan sonra üç kez alkollü araç kullanırken yakalandı. Barodan atıldı ve sonunda sirozdan öldü.

Ve ben parçaları toplayıp adaleti sağlamak zorundayım.

Gerçi hiç kimse beni bu davya ile görevlendirmede. Her zaman ki gibi gönüllü oldum.

Montgomery kentine giden otoyoldayım ve plan kurmak için iki buçuk saatim var. Bir motelde mola versem bile nasıl olsa uyuyamayacağım. Son anda yoktan var ettiğim mucize beni havaya soktu. Atlanta’daki hukuk danışmanına bir teşekkür mesajı gönderdim. Şu anda uyuduğunu umut ettiğim patronuma da mesaj attım.

Patronum Vicki Gourley, Savannah’nın eski semtinde küçük vakfımızın bürosunda çalışıyor. Guardian Ministries vakfını on iki yıl önce kendi parasıyla kurdu. Dindar bir Hristiyan olan Vicki çalışmalarının doğruca kutsal kitaplardan alındığına inanıyor. Gerçi hapisanelerde uzun zaman geçirmiyor ama masumları özgürleştirmek için günde on beş saat çalışıyor. Yıllar önce genç bir adamı cinayetten suçlu bulup idama mahkûm eden bir jüride görev yapmış. İki yıl sonra haksız mahkûmiyet ortaya çıkmış. Savcı temize çıkartacak kanıtları gizleyip hapisanedeki bir ispiyoncunun yalan ifadesiyle adamı suçlu bulmuş. Polis sahte kanıt öne sürmüş ve jüriye yalan söylemiş. DNA aracılığıyla gerçek katil saptanınca, Vicki

zemin döşemesi şirketini yeğenlerine satıp aldığı parayla Guardian Ministries vakfını kurmuş.

İşe aldığı ilk kişi bendim. Şimdi yanımızda biri daha çalışıyor.

Ayrıca Francois Tatum adında serbest çalışan bir elemanımız daha var. Kırk beş yaşındaki siyah adam daha yeniyetmelik çağında Francois adını Frankie olarak değiştirdiği takdirde Georgia kırsalında yaşamının daha kolay geçeceğini fark etmiş. Anlaşılan Haiti kanı taşıyan annesinin, çocuklarına verdiği Fransız adları, dünyanın İngilizce konuşulan bu uzak köşesinde yaygın değilmiş.

Frankie benim beraat etmesini sağladığım ilk kişiydi. Onunla tanıştığımda Georgia'da başka birinin işlediği bir cinayetten dola-yı hapisteydi. O tarihte ben Savannah'daki küçük bir kilisede Epis-kopal rahip olarak çalışıyordum. Bir hapishane rahipliği sürecin-de Frankie ile karşılaştım. Masumiyetine dair takıntısı nedeniyle başka bir şeyden söz etmiyordu. Zekiydi, iyi okumuştü ve hukuku baştan sona kendi kendine öğrenmişti. İki ziyaretten sonra beni ikna ediverdi.

Hukuk kariyerimin ilk döneminde avukat tutacak parası olmayan insanları temsil etmiştim. Yüzlerce müvekkilim vardı ve kısa sürede hepsinin suçlu olduğunu varsaydığım noktaya ulaştım. Hukuka aykırı mahkûmiyet durumunu bir an bile durup düşünmedim. Bütün bunları değiştiren Frankie oldu. Davasını incelemeye başladım ve masum olduğunu kanıtlayabileceğimi fark ettim. Ardından Vicki ile tanıştım. O bana rahiplik görevimden çok daha düşük maaşla iş teklifi yaptı. Maaşım hâlâ düşük.

Böylece Francois Tatum, Guardian Ministries'in ilk müvekkili oldu. Hapishanede on dört yıl geçirinca ailesi onu terk etmişti. Tüm arkadaşları yok olmuştu. Annesi daha önce onu ve kardeşlerini bir teyzenin kapısına bırakmış ve bir daha da görünmemişti. Babasını ise hiç tanımamıştı. Onunla hapishanede tanıştığımda, on iki yıldan beri ilk ziyaretçisi olduğumu öğrendim. Bunca ihmal berbat görünse de bir umut ışığı vardı. Bir kez beraat edip özgür kalınca Frankie, Georgia eyaletinden ve onu hapse tıkan yerel yöneticilerden yüklü bir tazminat aldı. Ondandır para isteyecek ailesi ve arkadaşları olmadığından, özgürlüğe hiçbir iz bırakma-

yan bir hayalet gibi kolayca geçiş yaptı. Atlanta’da küçük bir evi, Chattanooga’da bir posta kutusu var ve zamanının çoğunu yolların tadını çıkararak geçiriyor. Parası güney eyaletlerindeki çeşitli bankalara dağıtıldığından kimse izini bulamaz. Daha önce yaşadıklarından yara aldığı için artık ilişki kurmaktan uzak duruyor. Ayrıca birilerinin parasının peşinde olmasından çekiniyor.

Frankie benden başka kimseye güvenmiyor. Davaları sona erince bana dolgun bir ücret önerdi. Reddettim. Hapishanede sağ kalmayı başararak son kuruşuna kadar bu parayı hak etmişti. Guardian vakfında işe başlayınca bir yoksulluk yemini ettim. Eğer benim müvekkillerim karnını doyurmak için günde iki dolar harcıyıp sağ kalabiliyorlarsa, ben de en azından her yönden tasarrufa gidebilirdim.

Montgomery’nin batısında, Tuskegee yakınındaki bir kamyon durağına giriyorum. Saat daha sabah 6:00 olmamış, hava karanlık, sürücülerini uyurken ya da kahvaltı ederken, mıcır kaplı alandaki TIR’ların motoru hırlıyor. Kafe kalabalık ve içeri girdiğim anda kızarmış pastırma ve sosis kokusu burnuma doluyor. Uzaktan biri el sallıyor. Frankie bir masa bulmayı becermiş. Alabama kırsalında olduğumuzdan, kucaklaşmak yerine tokalaşarak birbirimizi selamlıyoruz. Biz umursamıyoruz ama biri beyaz diğeri siyah iki erkeğin kucaklaşması kalabalık bir kamyoncu mola alanında biraz ilgi çekecektir. Frankie’nin buradaki adamların hepsinin sahip olduğundan daha fazla parası var ve henüz hapishane günlerinin zayıflığını ve çevikliğini koruyor. Kavgaya başlatmıyor. Kavgaya niyetlenenleri caydıracak bir havası ve özgüveni var.

“Tebrikler,” diyor. “Eşikten döndün.”

“Telefon geldiğinde Duke son yemeğine henüz başlamıştı. Aceleyle bitirmek zorunda kaldı.”

“Ama sen kendinden emin görünüyordun.”

“Şu eski sert avukat havamı sergiledim. Ama içim kaynıyordu.”

“Eminim açlıktan ölüyorsunuzdur.”

“Evet çok açım. Hapishaneden çıkar çıkmaz Carter’ı aradım. Kendime engel olamadım.”

Frankie usulca kaşlarını çatıyor. “Pekâlâ. Eminim iyi bir nedeni vardı.”

“Nedeni iyi değildi. Çok fazla öfkeliydim. Herif orada oturmuş Duke’un iğne yiyeceği dakikaları sayıyordu. Başka biri idam edilirken esas katilin kenarda durup sessizce sevinmesini hayal edebiliyor musun? Onu tepelemek zorundayız Frankie.”

“Tepeleyeceğiz.”

Garson kadına yumurta ve kahve siparişi veriyorum. Frankie sosis ve krep ısmarlıyor.

İlgilendiğim davaları en az benim kadar iyi biliyor. Tüm dosyaları, notları, raporları, dava tutanaklarını okuyor. Frankie’nin eğlencesi, kimsenin onu daha önce hiç görmediği Verona, Alabama gibi yerlere gidip bilgi toplamak. Korkusuz bir adam ama yakalanmak istemediğinden hiçbir işi şansa bırakmıyor. Yeni yaşamı çok iyi, özellikle özgürlüğü çok değerli çünkü hapisanede çok uzun süre kaldı.

“Carter’in DNA’sını almalıyız,” diyorum. “Ne yolla olursa olsun.”

“Biliyorum, biliyorum. Üzerinde çalışıyorum. Senin biraz dinlenmeye ihtiyacın var patron.”

“Hep öyle değil mi? Ayrıca ikimizin de bildiği gibi ben avukat olduğum için adamın DNA’sını yasadışı yollarla elde edemem.”

“Ama *ben* alabilirim, değil mi?” Gülümseyerek kahvesini yudumluyor. Garson benim kahve fincanımı da dolduruyor.

“Herhalde. Daha sonra konuşuruz. Onu telefonla aradığım için önümüzdeki birkaç hafta paniklemiş olacak. İyi olur. Bir noktada hata yaptığında biz de orada olacağız.”

“Şimdi nereye gidiyorsun?”

“Savannah. Birkaç gün orada kalıp Florida’ya gideceğim.”

“Florida. Seabrook mu?”

“Evet, Seabrook. O davayı almaya karar verdim.”

Frankie’nin ifadesi aklından geçenleri asla yansıtmaz. Gözleri pek seyrek kırpılır, her sözcüğü dikkate ölçüyormuş gibi sesi düzgün ve donuktur. Hapishanede sağ kalmak için ifadesiz bir yüz

